

ÇOCUĞUNUZ ÇOK MU ÇITKIRILDIM ?

Anne-babalar çocuklarının öfkeli dönemlerini atlattıktan sonra nihayet sakin dönemlerin geldiğini düşünürler. Artık hiç beklenmedik yerlerde ortaya çıkan sinir patlamaları bitmiştir. Çocuklar üçüncü yaşlarından itibaren daha sakin olurlar. 2 yaşın olumsuz, öfkeli, inatçı ve kararsız çocuğu gitmiş, yerini anlayışlı, kontrollü, söz dinler, paylaşımcı, sosyal ve sakin bir çocuk almıştır.

Gerçekten de 3 yaşındaki çocuklar yetişkinleri hayrete düşürebilecek kadar anlayışlı olabilirler.

Örneğin; arabada giderken emniyet kemerini neden açmamaları gerektiğini anlayabilir ve bu kurala uyabilirler. Şekerlemelerin iştah kapatıcı olduğunu kavrayabilir ve bunları yemekten sonra yemeyi kabul edebilirler. Çocuklarda gün geçtikçe daha da iyi oluşan anlayış sadece anne-babaların günlük yaşamlarını olumlu yönde etkilemez. Aynı zamanda çocuklar da bundan dolayı huzur duymaya başlarlar. Çünkü çocuklar kendilerini az da olsa büyümüş hissetmeye başlarlar.

Fakat henüz yeni yeni oluşmaya başlayan benlikleri çok kırılındır. Yetişkinlerin gözünden bakılırsa, çocuklar bir saniyeden diğerine geçerken değişirler. Fakat bu çocukların asabi dönemlerindeki sinir patlamalarına benzemez.

Tam tersine bu dönemde göz yaşları akar, dudaklar aşağıya doğru çekilir ve titrer. Çocuk acı çekmektedir ve bunu herkes fark edebilir. Fakat çocuk neden acı çeker? Banyoda mavi veya kırmızı ördeğin yüzmesinin ne önemi vardır? Ya da annenin evin kapısını kızını beklemeden açması neden dram olur?

HER YENİLGİ BİR DRAM

Çocuklar bu gibi durumlarda hiçbir şey kendi istekleri doğrultusunda gelişmediği için büyük bir endişeye kapılırlar. Çocukların çaresizlikleri aniden ve aşırı bir hüznle ortaya çıkar. Bu gibi durumların ortaya çıkmasına yol açan, çocukların yeni edindikleri ve etraflarını kontrol altına alabilme yetenekleridir.

3 yaşlarındaki çocuklar kendi tasarımlarını hayata geçirmeye çalışırlar. Yani çocuklar ne yapmak istediklerini ve neyi ne zaman yapmak istediklerini tam olarak düşündükten sonra hareket etmeye başlarlar.

Çocuğun kapıyı açmak istemesi ve açamamasında yaşanan duruma bir örnek: Pınar her akşam babasının gelişini camdan dışarı bakarak bekler. Pınar babasının geldiğini görür ve babasını karşılamak, kapıyı açmak için plan yapar. Fakat Pınar'ın babası kızından önce davranır ve kapıyı dışardan açarsa, çocuk büyük bir hayal kırıklığı yaşar. Pınar'ın bütün hevesi kırılır ve gözyaşlarına boğularak: "Kapıyı ben sana açacaktım!" der. Aileler çocuklarının bu gibi durumlarda neler düşündüklerini bilmeleri, onların bu aşırı tepkilerini anlamalarına büyük bir ölçüde yardımcı olur.

Pınar'ın durumunu yaşayan çocukların beyinlerinde binlerce soru oluşur.

"Babamı çok mu geç gördüm?",

"Neden bu kadar yavaş davrandım?"

"Babam onun için kapıyı açmamı istemedi mi?",

"Yoksa artık beni eskisi kadar sevmiyor mu?"

Üç yaşlarındaki çocuklar tasarladıkları bir olayın gerçekleşmemesi durumunda, suçu ilk önce kendilerinde ararlar. Böylece minikler günlük hayatta yaşadıkları yenilgilerden dolayı bireysel değerlerini ve yeni gelişmeye başlayan benliklerini küçümsemeye başlarlar. Aileler çocuklarını bu sorunları ile tek başlarına bırakmamalıdır. Bu nedenle anne-babaların: "Yine mi ağlıyorsun?" gibi bir soru yerine: "Gel buraya, hadi üzülme. Yarın da kapıyı sen açarsın" şeklinde bir tutum sergilemeleri gerekir.

AİLELERİN ANLAYIŞLI OLMALARI GEREKİR

Aynı zamanda, ailelerin çocuklarının ruhsal durumlarını anlamaları gerektiğinden farklı olarak, çocukların acılarını ve hüznelerini de kabul etmeleri gerekir. Fakat ailelerin bu durumu kabullenmeleri biraz zordur. Çünkü insanları her an mutlu görmek isteyen bir toplumda yaşamaktayız.

Ayrıca anne-babalar da suçluluk duygusu duymaya başlar. Çünkü ağlayan bir çocuk mutsuz bir çocuk görüntüsü verir. Aileler çocukları ağlamayı bıraktıktan sonra huzura kavuşabilirler.

Ayrıca ağlamak çok normal bir durumdur. Bilhassa çocukların ağlamaları çok doğal karşılanmalıdır. Çünkü onlar da birçok yenilgi ile mücadele etmek zorunda kalacaklardır. Maalesef aileler çocuklarının ağlamalarını engelleyemezler. Fakat çocuklarına hayatlarının bu zor aşamalarında yardımcı olabilirler.

Hassas minikler bilhassa bir şeyler yaptıkları zamanlarda onay beklerler. Ailelerin ufak çocuklarını gün içerisinde kutlamak için bir çok sebepleri olur. Çünkü 3 yaşındaki çocuklar her an yeni uğraşların peşinde olurlar. Ayrıca çocuklar anne veya babaları ile bir şeyler yapmaktan büyük mutluluk duyarlar. Çocukların bu gibi durumlarda ne kadar mutlu oldukları seçtikleri kelimelerden de anlaşılabilir. Çocuklar "ben" yerine "biz" kelimesini tercih etmeye başlarlar. "Biz alışverişe gidiyoruz", "Masayı bugün biz kuracağız" veya "Yatakları biz birlikte toplayacağız" gibi.

TESELLİLER ÇOCUĞU GÜÇLENDİRİR

Ailelerin çocuklarının bu isteklerine karşılık vermeleri ve onlara bazı konularda güvenmeleri gerekir. Çünkü çocuklar ancak bu şekilde başarılı olduklarını keşfedebilirler. Ayrıca çocuklar başarısızlıklarını da bu şekilde daha rahat benimserler.

Fakat aileler bazı durumlarda çocukların iki yaşındaki sinir patlamalarına benzer durumların olduğu konusunda ve çocukların bunları sadece bir şeyler yapmak için yaptıkları konusunda tereddüte düşer.

Çocuklar şantaj için mi ağlar? Birçok anne-babanın kafasında oluşan bu sorunun cevabı kesin bir: "Hayır"dır. Çünkü üç yaşlarındaki çocuklar duyguları ile oyun oynamazlar. Eğer ağlıyorsa gerçekten üzüldürler ve ailelerinin tesellilerine ihtiyaçları vardır. Annenin veya babanın kollarında olmak çocuk açısından çok rahatlatıcı bir durumdur. Çocuğa önceki başarılarının hatırlatılması da iyi bir yöntemdir.

Örneğin; Kardeşinin altını değiştiremezsin, ama dün onun poposunu harika bir şekilde kremledin gibi.

Ayrıca bir başka konu da önemlidir. Çocuğun mutsuzluğunun nedeni, yetişkinlerin inanılmaz güçlü olduklarını düşünmelerinden de ileri gelir. Üç yaşlarındaki çocuklar kimsenin mükemmel olmadığını henüz bilemezler. Bu nedenle ailelerin çocuklarına bu durumu yavaş yavaş açıklamaları gerekir. Çocuklar ancak olumlu ve olumsuz tecrübelerle sağlam bir benlik oluşturabilirler.

Ayrıca çocuklar yaşlıları ile oynamaya başlamadan önce bu gibi durumların bilincine varmaları gerekir. Çünkü çocuğun yaşlıları, ailesi kadar anlayışlı olmaz.